

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 16.3.2007

Číslo: Ročník 17 (2007), Číslo 1

Sekce: Okénko do světa

Název článku: Polské děti - znalci českých pohádek

(návštěva knihovnic z Hradce Králové ve Wroclawi 1.12.2006)

Autor: Eva Komínová, Markéta Dubnová

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=786>

Polské děti - znalci českých pohádek (návštěva knihovnic z Hradce Králové ve Wroclawi 1.12.2006)

Eva Komínová, Markéta Dubnová

To, že se v Městské knihovně ve Wroclawi příkladně věnují dětem, není pro nás zas tak úplnou novinkou. Měli jsme možnost se o tom přesvědčit již na několika vzájemných setkáních. Když jsme v říjnu obdrželi do Knihovny města Hradce Králové pozvání od paní Jolanty Slowik, zástupkyně ředitele, zasednout v porotě konkursu „Znawca czeskich bajek“, bylo jasné, že nemůžeme odmítnout.

Ve wroclavské knihovně se na rozdíl od nás věnují systematické práci i s předškolními dětmi, tedy jsou v trvalém kontaktu s tamějšími mateřskými školkami. Projekt pro děti předškolního věku s názvem „Bajki bez przemocy“ (Pohádky bez násilí), s nímž jsme tentokrát měly příležitost, díky účasti v porotě, se blíže seznámit, sestával ze šesti tematicky souvisejících částí. Zahrnoval poznávání české poezie (jednoduchých říkanek typu Skákal pes), hlasité čtení a přednes básniček s dramatizací (při recitaci děti s jednoduchými rekvizitami nejspíš vlastní výroby předváděly jednající postavy nebo zvířátka z básniček), promítání českých večerníčkových pohádek z CD nebo DVD, výtvarné dílny, kdy děti malovaly nebo modelovaly nejznámější pohádkové postavičky. Ani nás moc nepřekvapilo, že se jedná především o pohádky Václava Čtvrťka, oblíbené a známé nejen u našich, ale i u polských dětí, které je znají především z Večerníčků. Nejoblíbenější knížky českých dětí ve věku kolem 6 let, které jsme na ukázkou měly přivést s sebou, tuto skutečnost jen potvrdily.

Součástí celého projektu byly i odborné semináře, které pořádala knihovna pro pedagogy a knihovníky pracující s dětmi na téma vlivu televize, počítačů, počítačových her a knížek na děti předškolního věku. Jak jsme se dozvěděly, Miejska Biblioteka Publiczna we Wroclawiu má celkem 61 poboček – filií. Projekt Pohádky bez násilí byl realizován na pěti z nich. Hlavním záměrem a cílem bylo představit a doporučit dětem českou literaturu a film bez propagace násilí a agresivního chování a prezentovat knihovnu jako vhodné i atraktivní místo pro volnočasové aktivity dětí i jejich rodičů.

Vyvrcholením celého projektu bylo soutěžní klání mateřských škol „Znawca czeskich bajek“ - Znalec českých pohádek. Odehrávalo se v moderních a přívětivých prostorách ústřední knihovny MBP v ulici Sztabowa, kterou jsme také měly možnost si prohlédnout ještě před samotným zahájením soutěže.

V pátek 1. prosince v půl desáté se podkrovní sálek v 2. poschodí zaplnil Makovými panenkami, motýly, Krtečky, Křemílky a Vochomůrky, byl tu i Šuvárek – Rákosníček, Rumcajz, Cipísek a několik Hanek – Manek.

Osmičlenná družstva pak postupně plnila těžké úkoly:

- vyjmenovat co nejvíc večerníčkových pohádkových postaviček tak, aby se neopakovaly;
- vysvětlit význam některých českých pořekadel;
- podle části obrázku z pohádky poznat, kdo je na něm;
- po přečtení krátkého úryvku z pohádky rozhodnout, která ze tří možných odpovědí je ta správná;
- předvést recitaci české básničky (česky) nebo zazpívat českou písničku;
- správně poskládat z barevných proužků polskou a českou vlajku.

Musíme přiznat, že pro porotu bylo velice těžké rozhodnout, které družstvo si vede nejlépe. Děti byly prostě úžasné! Díky šikovnému moderátorovi, který je dokázal vrátit do hry, když už pozornost opadávala, vydržely půl druhé hodiny.

A tak nakonec musely vyhrát všechny a bylo to tak spravedlivé. Za odměnu dostali všichni soutěžící české knížky, které nakoupila v Hradci Králové koordinátorka projektu paní Eva Petrsek, diplomy, drobné dárečky a sladkou odměnu. S velkým zájmem si děti také prohlédly české knížky, které jsme přivezly s sebou na ukázkou a které jsme jim v úvodu představily.

Co říci na závěr? Nenapadá nás opravdu nic jiného, než příměr z jedné známé české pohádky. „*Jak se vrátila Jírovi, létajícímu ševci, ztracená paměť? Tím, že našel, co vlastně nikdy neztratil*“. Také my znovu nalézáme to, co jsme nikdy neztratili, a když, tak snad jen na malou chvíli. Přízeň lidí s příbuzným jazykem, kulturou, myšlením... Myslíme si, že nás to hodně zavazuje.